

om, at Loven skulde fremlægges til Revision inden 1. Januar 1913, og at man ved denne Revision skulde gaa over fra Beskatning efter Areal til Beskatning efter det avlede Produkt. Det er denne Bestemmelse, den højtærede Minister har efterkommet ved det Forslag, som her foreligger, og jeg kan i Modsætning til det ærede Medlem, der nu talte, ikke se rettere, end at Ministeren har løst denne Opgave paa en overfor Dyrkerne hensynsfuld og lempelig Maade. I alt Fald staar de Kontrolbestemmelser, som her foreslaas, aldeles ikke i Forhold til, hvad man anvender i andre Lande, hvor man beskatter Tobakken efter Produktet, navnlig i Tyskland. Grunden til, at Ministeren ikke allerede i 1911 kunde gaa ind paa at beskattede efter Vægt, men mente at maatte begynde med en Beskatning efter Areal, var jo, at Administrationen den Gang ikke mente at have saa megen Klarhed over, hvilke Kontrolbestemmelser det var nødvendigt at indføre, at man kunde gaa til det den Gang, idet man haabede, at man ved en nærmere Overvejelse skulde kunne komme til en Ordning, der var betydelig mere lempelig, end man havde den i Udlandet, og det er man efter min Opfattelse ogsaa kommet til. Den ærede Minister har gjort opmærksom paa, at det, der nu er foreslaaet af Kontrolbestemmelser — og det er jo meget lempeligt — er, at Arealerne anmeldes, at de opmaales, at ders senere tages et Skøn over Avlen paa det Tidspunkt, da Planterne er nogenlunde færdigudviklede, men endnu ikke høstede, og at disse Oplysninger meddeles Toldvæsenet, som kan have dem til Sammenligning, naar Avlen frembydes til Vejning. I øvrigt forlanger man jo ikke andet af Dyrkeren, end at han paa Tro og Love skal afgive den Erklæring, at den Tobak, han møder med til Beskatning, er al den Tobak, han har avlet. Jeg vil antage, at disse Bestemmelser ogsaa er fuldt tilstrækkelige; for en Mand, der har fremmede Tjenestefolk, vil det jo være meget vanskeligt at stikke Tobak til Side for senere at sælge den ufortøldt; Tjenestefolkene er selv interesserede i, at der ikke foregaar Svig af den Art, idet de eventuelt selv kan blive straffede. Jeg kunde tænke mig, at en Husmand, der dyrkede et ganske lille Stykke, vilde prøve at lægge nogle Blade til Side for at se, om han ikke senere kunde gøre dem færdige til Brug. Jeg har en Gang i mine unge Dage under et Besøg paa Langeland set saadan Tobak, der var gjort færdig hjemme, og man

har budt mig Cigarer, som var rullede af saadan Tobak. Jeg har ogsaa prøvet at ryge dem, men jeg gør det aldrig mere.

Hvad dernæst angaar Afleveringen af Tobakken, har jeg opfattet Lovforslaget saaledes, at den ogsaa er ordnet saa nemt og bekvemt for Dyrkerne, som det paa nogen Maade kunde lade sig gøre. Ministeren er jo gaaet ud fra, at i den Tilstand, hvori Dyrkerne leverer Tobakken, er den ikke færdigtørret, den er kun lufttørret, og at den endelige Behandling, den saakaldte Fermentering, foregaar hos Fabrikkerne. Nu hørte vi det ærede Medlem, der sidst talte (Lange), sige, at saadan er Forholdet ikke, i alt Fald for hans Vedkommende, og det synes mig, at han sagde det paa flere Fabrikanters Vegne. Der maa altsaa foreligge enten en Misforstaaelse, eller Fremgangsmaaden maa være forskellig de forskellige Steder. Men under Forudsætning af, at Ministerens Fremstilling er rigtig, maa jeg sige, at det er ordnet saa nemt, som det paa nogen Maade kan være. Jeg gaar nemlig ud fra, at Tobaksdyrkeren normalt vil have solgt sin Tobak inden det Tidspunkt, der er angivet i Lovforslaget som det, inden hvilket den endelig skal fremstilles. Hvis han ikke har det eller ikke kan det, kunde jeg tænke mig, at han kunde stilles friere med Hensyn til det Tidspunkt, da Tobakken skulde fremstilles til Vejning. Lovforslagets Mening med den Ordning, her foreslaas, er efter min Mening den, at Tobakken skal være solgt til det Tidspunkt, at Manden saa, samtidig med, at han leverer den, skal faa den vejet, saaledes at der ikke bliver Tale om nogen Transport frem og tilbage, idet den kun een Gang skal føres frem enten til Toldboden i nærmeste Købstad eller til den Jernbanestation, Producenten benytter til Afsendelse af sin Tobak.

Hvad endelig angaar Skattens Størrelse, har det jo været Formaalet, at Skatten skulde have væsentlig samme Størrelse som efter Loven af 1911, idet man er gaaet ud fra nu som den Gang, at den indendlandske Tobak ikke kunde opnaa en Pris, der svarede til den udenlandske, saaledes at Tobaksdyrkerne ikke kunde faa den fulde Fordel af den Toldforhøjelse paa Tobakken, som indtraadte i 1908. Man regnede i 1911 med Halvdelen, altsaa 17½ Øre, og det samme er der jo regnet med i dette Tilfælde. Nu ved jeg ikke, hvordan Forholdet er, hvor meget der virkelig kan være Tale om, at Tobakken svinder ved den sidste Behandling eller Fermentering.